

РЕШЕНИЕ

№ 1964

гр. София, 10.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 04.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **1431** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на И. В. К. срещу Националната здравноосигурителна каса (НЗОК).

Ищецът претендира обезщетение за недопускане до работа от ответника за периода от 08.08.2014г., на която управителят на НЗОК е издал незаконосъобразно решение за отказ за назначаване на ищеца по служебно правоотношение до 24.01.2018г., с характер на реална пропусната полза в размер на 59 740, 52 лв., ведно със законнта лихва за забавено плащане, считано от предявяване на иска до окончателното издължаване, както и направените разноски по производството. Излага подобни съображения и в писмени бележки.

Ответникът оспорва иска в писмен отговор и излага подробно съображения за остаяне без уважение на исковата молба, тъй като намира предявеният иск за неоснователен и недоказан. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът счита искът за основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен, като се вземе предвид и приетата по делото експертиза. От приложените доказателства по делото се установява, че е изпълнен фактическия състав на чл.1 ЗОДОВ - налице са множество незаконосъобразни актове и причинноследствена връзка между действията на АО и причинената вреда, поради което искът следва да бъде уважен.

По фактите:

Ищецът И. В. К. е заемал по трудово правоотношение длъжността началник отдел

„Контрол на денталната дейност“ в Дирекция „Договаряне, методология и контрол в ИМП“ на Националната здравноосигурителна каса, което правоотношение е прекратено със Заповед № 33 / 24. 07. 2012 г. на управителя на НЗОК.

С решение от 18. 02. 2013 г. по гр. д. № 52988 / 2012 г. по описа на СРС е признато уволнението за незаконно и ищецът е възстановен на длъжността началник отдел „Контрол на денталната дейност“. Решението на СРС е потвърдено с Решение от 01. 07. 2013 г. по гр. д. № 6300 / 2013 г. по описа на СГС, което пък е оставено в сила с Решение № 143 / 29. 05. 2014 г. по гр. д. № 6208 / 2013 г. на ВКС.

Със Заповед № 43 / 21. 07. 2014 г. на управителя на НЗОК, И. К. е допуснат на заеманата от него длъжност началник отдел „Контрол на денталната дейност“. Със Заповед № 9 / 22. 07. 2014 г. на управителя на НЗОК е прекратено трудовото правоотношение на ищеца, тъй като длъжността е определена за заемане от държавен служител. С писмо изх. № 44 / 23. 07. 2014 г. И. К. е уведомен за правата му по § 4, ал. 2 от ПЗР на ЗДС и със заявление вх. № 19-02-65 / 31. 07. 2014 г. е поискал да бъде назначен на длъжността началник отдел, която е определена за заемане от държавен служител. С Решение № РД-15-65 от 08. 08. 2014 г. на управителя на НОИ е отказано издаването на заповед И. К. да бъде назначен като държавен служител. С Решение № 1935 / 24. 03. 2015 г. по адм. д. № 9185 / 2014 г. по описа на АССГ, е отменено Решение № РД-15-65 от 08. 08. 2014 г. на управителя на НЗОК и преписката върната за ново произнасяне съобразно мотивите на съдебното решение. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 14212/23.12.2015 г. по адм. д. № 6090 / 2015 г. по описа на ВАС.

С уведомление вх. № 19-02-65/20.01.2016г. И. К. е поискал управителя на НЗОК, да се произнесе по подаденото от него заявление вх. № 19-02-65 / 31. 07. 2014 г. във връзка с влязлото в сила решение. С уведомление изх. № 19-02-65 / 01. 02. 2016 г. К. е уведомен, че не е представил всички изискуеми документи съгласно Наредбата за документите за заемане на държавна служба, а именно: копие на лична карта, актуално свидетелство за съдимост, документ за медицински преглед и декларация за обстоятелствата по чл. 7, ал. 1 и 2 от ЗДС. С уведомление вх. № 19-02-65/18. 02. 2016 г. К. е представил поисканите документи. С уведомление изх. № 19-02-65 / 17. 03. 2016 г. Ищецът е уведомен, че за кандидатстваната от него длъжност е заложено изискването за наличие на допълнителна квалификация – магистратура по здравен мениджмънт, поради което му е даден тридневен срок за представяне на доказателства за притежание на необходимата квалификация. С Решение № РД-15-65 от 08. 08. 2014 г. на управителя на НЗОК, е отказано издаването на заповед И. К. да бъде назначен като държавен служител, върчена с нотариална покана. Последвало е обжалване и на това решение, като АССГ със свое решение № 5056/14.07.2016г. по адм.дело № 6072/2016г. е отменил Решение № РД-15-65 от 08. 08. 2014 г. на управителя на НЗОК и му е върнал преписката за издаване на акт съобразно задължителните указания. В мотивите на решението е прието, че в случая, в изпълнение на влязлото в сила съдебно решение е следвало управителя на НЗОК да издаде заповед за назначаване на К. на държавна служба и едва след това, но само в случай, че в устройствения правилник са предвидени нови, допълнителни изисквания за заемане на длъжността, да се прекрати служебното правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДС. Това решение е оставено в сила с решение на ВАС на РБ № 10552/17.08.2017г. по адм.дело № 11342/2016г. В същото е прието, че отказът на ответника да назначи ищеца на съответната длъжност на държавна служба е

незаконосъобразен и защото не е било налице основание за изменение на длъжностната характеристика на длъжността на ищеца и съответно липсва фактическо основание на отказа за назначаване.

Въз основа на съдебно решение № 5056/2016г. на АССГ по адм.дело № 6072/2016г., потвърдено с решение № 10552/2017г. на ВАС на РБ, е издадена Заповед №5/24.01.2018г. на управителя на НЗОК, с която ищецът И. В. К. е назначен на длъжността Началник отдел „Методология на дентална помощ“, Дирекция „Извънболнична медицинска и дентална помощ“ в ЦУ на НЗОК, Специализирана администрация, считано от 25.01.2018г.

Горните факти се установяват от приложените по настоящото дело за послужване две дела на АССГ № 9185/2014г. и 6072/2016 г. заедно с касационните производства.

По делото е изслушано заключение на вещо лице по извършена СсчЕ за размера на основното възнаграждение през исковия период – от 08.08.2014 г. до 24.01.2018 г., както и отделно да посочи всички други допълнителни плащания на държавния служител на длъжността, заемана от ищеца – „началник-отдел“ в отдел „Методология на денталната помощ“ в НЗОК, а ако такава длъжност не е съществувала през исковия период или част от него, вещото лице да даде заключение като вземе предвид данните на длъжността „началник-отдел“ в Специализираната администрация на ответната НЗОК. Вещото лице констатира обстоятелствата относно трудовото и служебното правоотношение на ищеца при ответника, които са описани по горе. Вещото лице констатира, че по данни от регистъра на осигурените лица в НАП, И. К. е бил осигуряван във фирма „О. Дента груп“ [населено място] от 19.08.2014 г. до 25.02.2015 г. Осигурителният доход за този период е 2171,71 лв. Жалбоподателят не е упражнил право на пенсия. От проверка при ответника експертизата установи, че индивидуалната работна заплата на началника на отдел „Договаряне, методология, анализ и контрол на изпълнители на дентална помощ“ към 08.08.2014 г. е 1205,00 лв. От 01.03.2016 г. индивидуалната заплата е 1386,00 лв. От 01.05.2016 г. длъжността е свободна. Като база за изчисляване на обезщетението експертизата използва индивидуалната заплата за длъжността началник на отдел „Договаряне, методология и анализ на извънболничната медицинска помощ“ в същата дирекция – 1375,00 лв. От 01.06.2016 г. има началник на отдел „Договаряне, методология, анализи контрол на изпълнители на дентална помощ“ с индивидуална заплата 1550,00 лв. От 01.03.2017 г. до 24.01.2018 г. заплатата за същата длъжност е 1767,00 лв. За периода 08.август 2014 г. до 24.януари 2018 г. възнаграждението за разглежданата длъжност е както следва:

16 дни от м. август (08.08.2014 г. – 31.08.2014 г.) - 918,08 лв.; 18 месеца (м.септември 2014 – м.февруари 2016г.)- 21 690,00 лв.; 2 месеца (м.март 2016г.-м.април 2016г.)- 2 772,00 лв.; 1 месец (м.май 2016г.)- 1 375,00 лв.; 9 месеца (м.юни 2016 г.- м.февруари 2017г.) 13 950,00 лв.; 10 месеца (м.март 2017 г.-м.декември 2017 г.) 17 670,00 лв.; 17 дни от м.януари 2018 г./от 02.01.2018 до 24.01.2018 г./ 1 365,44 лв. или общо: 59 740,52 лв.

През процесния период на служителите в НЗОК са изплащани допълнителни суми за представително облекло и за предпазни средства – очила, съответно по 450,00 лв. на година за облекло /за длъжността началник на отдел/ и по 150,00 лв. за очила. За 2017 г. за очила са се полагали 220,00 лв. За периода от 01.02.2018 г. до 31.12.2018 г. на ищеца са изплатени сумите за облекло. За м.януари 2018 г. се дължат 37,50 лв.

Основното възнаграждение за периода от 08.08.2014 г. до 24.01.2018 г. възлиза на 59 740,52 лв. /петдесет и девет хиляди четиристотин и седемдесет лв. и петдесет и две ст./ Допълнителните суми за представително облекло за посочения период са в размер на 1565,98 лв./хиляда петстотин шестдесет и пет лв. 98 ст./ Общата дължима сума за очила за периода е 670,00 лв. /шестстотин и седемдесет лв./

По делото е изслушана и допълнителна СсчЕ, която е взела за изчисление на претендираното обезщетение основното месечно възнаграждение в размер на 780 лв. На длъжността „началник отдел“ в отдел „Методология на денталната помощ“ в Дирекция „Извънболнична медицинска и дентална помощ“ съгласно заповед № 5/24.01.2018г. и отговорът на вещото лице е, че размерът на претендираното обезщетение от ищеца изчислено на база основното месечно възнаграждение съгласно заповед № 5/24.01.2018г. за периода от 08.08.2014г. до 24.01.2018г. възлиза на 32 396, 89 лв. Ищецът оспорва тази база за определяне на обезщетението, като представя доказателства – предходна заповед за назначаването му по служебно правоотношение от 26.09.2018г. с основно възнаграждение от 1400 лв., както и решение на КЗК № 288/10.07.2018г. - л.145 по делото, с което е прието, че с определянето на възнаграждение в размер на 780 лв. ответникът е извършил дискриминация и е предписано занаяпред да изравни възнаграждението на жалбоподателя с това на колегите му. Няма данни за влизането му в сила, предвид обжалване по съдебен ред (потвърдено на първа инстанция пред АССГ, л.).

Ответникът представя данни за това, че ищецът бил извършвал нерегламентирана дейност. Касае се за извършена една проверка от ИА Медицински одит за исковия период на конкретна дата 22.07.2015г., на която дата било установено, че ищецът преглежда и консултира пациенти, без да има регистрирано лечебно заведение на посочения адрес. Образувано е административнонаказателнопроизводство по ЗЛЗ за извършено и констатирано административно нарушение.

Събрана е информацията от [фирма] – л.243 по делото, че И. В. К. е бил управител на дружеството, вписан за първи път на 27.01.2017г., а не на основание решение на съдружниците от 16.02.2015г. И поради това нямало правно основание да се сключва с него договор за управление ии договор за контрол и да получава възнаграждение. Дружеството през 2017г. и през 2018г. не е осъществявало търговска дейност и не е имало никакви приходи, поради това не е сключило договор с ищеца и той не бил получавал възнаграждение в качеството си на правител за периода от 27.01.2017г. до 25.01.2018г., откогато е вписан нов управител на дружеството.

Ищецът представя по делото писмена декларация, че през исковия период не е работил по трудово или служебно правоотношение, не е имал доходи от труд или е получавал обезщетение за безработица.

По делото е извършена констатация по оригинала на трудова книжка и е представено копие от служебна книжка на ищеца за исковия период, от които се установява, че за този период няма вписани трудови и служебни правоотношения за ищеца.

Съгласно писмо от НОИ от 13.03.2019г. на л.67 по делото, от извършена проверка базата данни на НОИ се установява, че към 12.03.2019г. за И. В. К. липсва информация за изплатени парични обезщетения за безработица за периода от 08.08.2014г. до 24.01.2018г.

Съгласно удостоверение от НОИ на л.132 от 02.04.2019г. за периода от 10.09.2012г. до 09.09.2013г. на ищеца е изплатено парично обезщетение за безработица по реда на чл.54а от КСО в размер на 11 478, 61 лв. общо, което обаче касае предходен иск

период.

Съгласно информацията от НАП, дадена в писмо от 18.03.2019г. на л.70 по делото, от извършена проверка в информационната система на НАП – Регистър на трудовите договори, се установява, че за периода от 08.08.2014г. до 24.01.2018г. има данни за подадени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ за сключени и прекратени трудови договори от [фирма] с дата на сключване 19.08.2014г. и дата на прекратяване 25.02.2015г. на л.73 по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: По допустимостта на иска – съдът намира, че така предявеният иск е допустим. Претендират се имуществени вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразни актове на ответника при осъществяване на административна дейност, изразяващо се в неназначаването на ищеца на длъжност чрез постановяване на откази по негови заявления във връзка с §4, ал.2 от ПЗР на ЗДСл. На два пъти е признато от съда в приложените по делото съдебни решения, че не са били налице условията ответникът да откаже да назначи ищеца на длъжността началник отдел „Договаряне, методология, анализ и контрол на изпълнители на дентална помощ“ в ЦУ на НЗОК.

Спазено е и изискването на чл.205 от АПК относно пасивната легитимация, съгласно която разпоредба искът следва да бъде предявен срещу юридическото лице (НЗОК), представлявано от органа (управителя), от чийто незаконосъобразни актове са причинени вредите. Не е налице друг процесуален ред, по който ищецът може да претендира обезщетението, което претендира в настоящото производство, на основание чл.1, ал.2 от ЗОДОВ във връзка с чл.203-207 от АПК. В случая чл.122 от ЗДСл не е приложим, тъй като се касае не до недопускане до работа, а до неназначаване на държавна служба при наличие на основание за това.

По основателността на иска. Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнението на административна дейност. Следователно, за да възникне отговорност за дейността на администрацията, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, трябва да са налице следните три елемента от правопораждащия фактически състав, посочени в разпоредбата, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Тази отговорност е безвиновна - съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. След анализ за наличието на посочените предпоставки на отговорността съдът намира следното:

По първата предпоставка: Безспорно е, че ответникът е административен орган и попада в кръга на възможните субекти, отговарящи по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Безспорно е, че конкретно дейността по назначаване или отказ за назначаване на държавен служител е административна. За тези обстоятелства, както и за незаконосъобразността на отказите, като административни актове, са налице влезли в сила решения на АССГ – 9185/2014г. И 6072/2016г. по адм.д.№ 7235/2013г. На основание чл.297 от ГПК тези решения са задължителни за настоящия състав и не е необходимо по-подробно обсъждане.

По втората предпоставка: Претендират се имуществени вреди, изразяващи се в

неполучаване на възнаграждение по неосъщественото навреме служебно правоотношение за целия период. Съдът намира за установено по делото, че за част от исковия период ищецът не е работил по трудово и служебно правоотношение, с изключение на периода 19.08.2014г. до 25.02.2015г., когато съгласно информацията на НАП има изпратено уведомление за трудов договор. Следва да се отчете и че за период 2017-2018г. е бил вписан като управител на търговско дружество, макар и да отрича доходи от това. Следователно само за съответната част от периода ищецът доказва вреди, тъй като не е бил на трудово и служебно правоотношение, не е бил управител на търговско дружество и това е периодът от 08.08.2014г. до 18.08.2014г. и от 26.02.2015г. до 27.01.2017г.

По отношение размера на тези вреди съдът се произнася по-долу в решението.

По третата предпоставка: Съдът намира, че връзката между незаконосъобразните откази на ответника и вредите, като пропуснато възнаграждение по служебно правоотношение за ищеца е очевидна и безспорна, а и пряка. Ако органът се беше произнесъл навреме и преназначил ищеца на служебно правоотношение, то последният щеше да получава възнаграждението за това, съответно неполучаването на възнаграждението представлява имуществена вреда за ищеца. Налице е пряка причинна връзка между посочените факти. В този смисъл решение № 1824/07.02.2011г. по адм.дело № 8754/2010г. на ВАС на РБ Трето отделение.

По отношение размера на вредите:

За периода - посоченият от ищеца исков период е от 08.08.2014г. до 24.01.2018г. Първата дата е тази, на която е било прекратено трудовото му правоотношение, втората дата – датата на издаването на заповедта за назначение. За част от този период обаче не е налице предпоставката, тъй като ищецът или е бил на трудов договор към ТД или е бил негов управител.

За размера на месечното възнаграждение – двете експертизи се базират на различни данни. Първата експертиза стъпва на данни за възнаграждението за разглежданата длъжност, а втората, допълнителна експертиза, стъпва на възнаграждението съгласно Заповед № 5/24.01.2018г. Съдът намира за правилна първата база, доколкото от данните по делото се установява, че почти наполовина определеното възнаграждение по посочената заповед от 24.01.2018г. е определено в нарушение на чл.14, ал.1 и ал.3 от ЗЗК съгласно решение на КЗК и АССГ. Затова съдът приема, че възнаграждението, което би получил ищецът за исковия период е това, което е било възнаграждение за длъжността, на която е следвало да бъде възстановен. За исковия период от 08.08.2014г. до 18.08.2014г. и от 26.02.2015г. до 27.01.2017г. ищецът не е получавал обезщетение или възнаграждение било от ответника, било от друг работодател, няма данни и за този период да е получавал обезщетение за безработица. Съдът намира, че следва да се изключи от изчислението на обезщетението, времето през което ищецът е бил на трудов договор и когато е бил вписан като управител на търговско дружество, доколкото това е несъвместимо с държавна служба и независимо от това, че твърди неполучаване на възнаграждение в качеството управител на търговско дружество изключва вреда неполучаване на възнаграждение по служебно правоотношение.

Обезщетението следва да се определи така: От сумата, изчислена от вещото лице в първото заключение -59 740, 52 лв., следва да се извадят сумите,

касаещи периода 19.08.2014г. до 25.02.2015г., когато съгласно информацията на НАП има изпратено уведомление за трудов договор и периода януари 2017г.-2018г., когато ищецът е бил управител на търговско дружество, като се получава сума 29 078 лв., а в останалата част до пълния претендиран размер искът следва да се отхвърли като недоказан.

По отношение размера на претендираната лихва, тя се претендира от момента на предявяване на исковата молба - 14.07.2017г. - първоначално образуваното дело пред СРС и следва да се присъди върху уважената част от иска, до окончателното заплащане на обезщетението.

По разноските - с оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за разноски е частично основателна и следва да бъде уважена от съда в съответствие с представения списък (2500 лв. адвокатски хонорар, 180лв. депозит за вещо лице) и съразмерно на уважената част от иска, при което се изчислява на 1304 лв. общо хонорар и депозит. Неоснователно е направеното от ответника възражение за прекомерност – съгласно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за такъв размер на иска се дължи възнаграждение в размер на 2314 лв. (чл.7, ал.2, т.4.)

На ответника не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение за отхвърлената част от иска предвид, че изменението на ЗОДОВ, чл.10, ал.3 в този смисл е след приключване на устните състезания.

Воден от горното, Административен съд-София град, I-во отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА ЗДРАВНО ОСИГУРИТЕЛНА КАСА да заплати на И. В. К., с ЕГН [ЕГН], обезщетение по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ в размер на 29 078 лв. за претърпени имуществени вреди, изрояващи се в неполучаване на възнаграждение в рамките на исковия период от 08.08.2014г. до 18.04.2014г и от 26.02.2015г. до 27.01.2017г. по служебно правоотношение, на което е следвало да бъде преназначен от управителя на НЗОК, ведно със законната лихва върху сумата на обезщетението, считано от дата на предявяване на исковата молба 14.07.2017г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноски в размер на 1304 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: